

kunne gjøre det vanskeligt for En selv at fastholde en saadan Opfattelse, men selv om jeg ikke havde denne Opfattelse, vilde jeg aldrig have udtalt mig derom, fordi jeg tror, at vi skulle behandle hverandre saaledes, at vi kun betragte os som politiske Modstandere og ikke gjøre det umuligt, at vi kunne arbejde sammen paa saa mange Omraader som muligt nu og i Fremtiden formentlig paa alle Omraader. Naar der imidlertid tales om Fædrelandskjærlighed, kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at der er et Punkt, med Hensyn til hvilket der kan være forskjellig Opfattelse mellem Forskjellige her i Landet, og det er Spørgsmaalet om, hvad Fædrelandet er, og hvor det er. Der er nogle, maasse de mest Høistbegavede, maasse de største Mænd, der have saa stort et Blik, at for dem strækker Fædrelandet sig over hele Europa, maasse endnu længere, men der er Andre, som ere saa simple og ensfoldige, at vi tro, at Fædrelandet kun er der, hvor den danske Tunge lyder. Det er derfor min Opfattelse, at naar den politiske Strid er endt, vil det, der kommer til at stille os imellem med Hensyn til Forsvarssagen, ikke være det, at Høire vil Et og Venstre et Andet. Jeg tror, at der ogsaa blandt Høire er Mænd, der ikke have den samme Anskuelse om Forvaret som jeg, og jeg er overbevist om, at der blandt mine ærede politiske Modstandere er Mange, som have en ligesaa varm Interesse for Landets Forsvar som jeg. Det, der vil komme til at stille mellem os, er Spørgsmaalet om Udstrækningen af Fædrelandet. Skjøndt jeg ikke deler denne Anskuelse, kan jeg respektere, at man betragtede Europa som sit Fædreland, finder det fuldstændig ligegyldigt, om det lille søvne Fædreland Danmark, som er det, jeg kalder vort Fædreland, deles i flere Stykker, et mod Ost og et mod Syd, eller om Sjælland og Kjøbenhavn reduceres til at blive et nyt engelsk Helgoland. Vi andre, der have den Tro, at Fædrelandets Grændser falde sammen med Modersmaalets Grændser, maa finde os i, at de ærede Herrer med det store europæiske Fædreland ikke forstaa os og ikke forstaa den Følelse, der leder os, naar vi sige, at det er en Pligt at værges sit Land. Jeg veed meget godt, at jeg ikke bliver forstaaet af de Herrer, naar jeg siger, at selvfølgelig er det Idealet for os og vort Land at kunne leve med Vre, men at vi dog foretrække, at vort Land falder med Vre fremfor at leve med Stam. — Det ærede Medlem fra Langeland udtalte, idet han talte saa meget om Forvaret og Kjøbenhavns Befæstning og en Mængde andre Ting, at

det maaste slet ikke var det, vi brød os om, at det egentlig kun var et stort Agitationsnummer for os, og at det Æneste, vi brød os om, var Magtspørgsmaalet. Jeg tror nu, at det ærede Medlem ved at rette en saadan Bestyldning imod os maasse kom til at røbe en lille Smule af sin egen Tanke — jeg tror i Grunden, at han har Ret i, at det er Magtspørgsmaalet, som egentlig er Kjernepunktet i den nuværende Strid. I det Mindste er det saaledes, at de stridende Parter, hvad enten nu den ene eller anden af Modparterne maatte have Ret eller Uret, dog tro paa, at den modstaaende Part vil et Overgreb i Retning af Magtspørgsmaalet. Vi høre jo daglig, hvorledes Folkethinget her rejser Anklage mod Landsthinget og Regjeringen, fordi der gjøres Folkethinget Uret baade paa det ene og det andet Punkt, men, mine Herrer! De kunne være overbeviste om, at ligesaa fuldt som De tro det, tror man ogsaa i Landsthinget, at Folkethinget har villet gjøre Angreb og Overgreb overfor Landsthingets Magt, har villet søge at tilægge sig Emmagten i Staten. Netop derfor er Forholdet saaledes, at Landsthinget som Nødværgelse har anset sig forpligtet til at bruge Forsvarsbaaben, som det under andre Omstændigheder maasse ikke vilde bruge, netop for at vise Folkethinget, at dette dog ikke er eneraadende, at der dog paa mange Punkter er andre Magter, der kunne sige Stop. Det er ganske vist uheldigt, at man fører Stridsbaaben mod hinanden, men intet Menneske kan fortrænge de stridende Parter i, naar vi staa saaledes, at der er Strid mellem Thingene, hvad der virkelig i mange Aar har været, at de borte de Stridsbaaben, de have. Man kan ikke vente Andet, naar dette Thing bruger saa stærke Baaben, som det gjør, end at det andet Thing ogsaa bruger sine Baaben til Nødværgelse. Ligeledes tror jeg, at naar Regjeringen har den Opfattelse — jeg siger atter her ikke om med Rette eller med Urette, jeg vil overhovedet ikke indlade mig paa at paavise, hvor Skylden ligger med Hensyn til alle disse Punkter — at Folkethinget har villet gjøre Overgreb lige overfor Regjeringens Myndighed, og at dervirkelig er Tendentier til Stede til at nedbryde Agtelsen for de bestaaende Love og for Dyrigheden, saa ligger deri Grunden til, at Regjeringen har anset det for rigtigt at gribe til Nødværgelse og bruge de Baaben til Forsvar for den bestaaende lovlige Tilstand, som den har anset det for rigtigt at anvende. Derfra skriver sig Gendarmerikorpslets Oprettelse og de ekstraordinære Politiforanstaltninger, idet Regjeringen har ment, at Mangel paa Retsfærdighed, Selvtægt, Opsætsighed, Tølløss-